

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 2**

УДК 346.21

Віталія Василівна Гаштур,

курсант 4 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Коваленко К. В.

**ЩОДО НЕОДНОЗНАЧНОСТІ ЗАКРІПЛЕННЯ ПОНЯТТЯ
ГОСПОДАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА**

В сучасних умовах господарювання, коли Україна знаходиться на етапі переходу до ринкової економіки. Важливим і необхідним є дослідження господарських товариств, як сучасної форми господарювання. Оскільки, найбільш поширеною організаційно-правовою формою підприємницької діяльності є господарські товариства, які являються основою ринкової економіки у більшості країн Європи. Історія їх розвитку самим безпосереднім чином пов'язана з розвитком ринку, оскільки завдяки цій формі зростає можливість залучення до господарювання в якості суб'єктів підприємництва більш широких верств населення суспільства, перетворення громадян на активних, відповідально-правових учасників економічних відносин. Деякі з них походять з римського права, інші формувалися під своєрідним впливом епохи Середньовіччя, деякі є результатом розвитку капіталістичної економіки.

Проблему господарського товариства присвячувалися дослідження багатьом вченим, серед них такі як, О. Флейшиць, В. Мозолін, В. Мусін, В. Борисова, О. Вінник, І. Красько. Метою ж нашого дослідження є з'ясування сутності поняття господарського товариства. Для цього насамперед слід звернутись до різних нормативно правових актів України.

Згідно ч. 1 ст. 113 Цивільного кодексу України господарським товариством є юридична особа, статутний (складений) капітал якої поділений на частки між учасниками. Виходячи з цього можна визначити такі головні ознаки як: наявність статусу юридичної особи і наявність статутного (складеного) капіталу, поділеного на частки між учасниками. З інших статей ЦК впливають такі ознаки господарського товариства. як підприємницький характер його діяльності (ст. 84 ЦК), створення фізичними або юридичними особами.

Згідно ч. 1 ст. 79 Господарського кодексу України господарськими товариствами визнаються підприємства або інші суб'єкти господарювання, створені юридичними особами та/або громадянами шляхом об'єднання їх майна і участі в підприємницькій діяльності товариства з метою одержання прибутку. У випадках, передбачених цим Кодексом, господарське товариство може діяти у складі одного учасника.

З наведеного визначення впливають наступні ознаки господарського товариства:

- а) це підприємство або інший суб'єкт господарювання;
- б) його засновниками є юридичні особи та/або громадяни;
- в) товариство утворюється шляхом об'єднання майна засновників;
- г) учасники товариства беруть участь в підприємницькій діяльності товариства;
- г) товариство створюється з метою одержання прибутку [1, с. 145–146].

До того ж відповідно до ч. 5 ст. 63 ГК України господарські товариства відносяться законодавцем до так званих корпоративних підприємств, а відтак мають характерні для цього виду підприємств ознаки: утворюється, як правило, двома або більше засновниками за їх спільним рішенням (договором), діє на основі об'єднання майна та/або підприємницької чи трудової діяльності засновників (учасників), їх спільного управління справами, на основі корпоративних прав, у тому числі через органи, що ними створюються, участі засновників (учасників) у розподілі доходів та ризиків підприємства.

Враховуючи ч. 5 ст. 63 ГК України виникає питання про доцільність створення та діяльності господарського товариства у складі одного учасника, що зазначено в ч. 1 ст. 79 ГК України.

Як додаткові правові ознаки господарських товариств як підприємств корпоративного типу вчені виділяють: 1) господарські організації корпоративного типу; 2) універсальність цієї організаційно-правової форми; 3) наявність статусу юридичної особи; 4) основний правовий титул майна товариства – право власності; 5) корпоративний характер управління; 6) подільність майна товариства на частки, розмір яких визначається установчими документами товариства; 7) можливість для засновників товариства вибору форм товариства; 8) наявність в учасників господарських товариств корпоративних прав.

Слід зазначити, що поняття господарського товариства, яке міститься в ч. 1 ст. 113 ЦК України є досить вузьким порівняно з поняттям, яке міститься в Господарському кодексі України.

Варто також звернутися до закону України «Про господарські товариства» в якому в ч. 1 ст. 1 господарським товариством є юридична особа, статутний (складений) капітал якої поділений на частки між учасниками. Це поняття також є досить вузьким і є аналогічним поняттю, яке міститься в ЦК України.

Враховуючи те, що Господарський кодекс України та закон України «Про господарські товариства» відносяться до законодавства однієї галузі права постає питання: Чому в них містяться різні поняття господарського товариства?

Отже, з метою приведення до єдиного поняття господарського товариства, яке міститься у Господарському кодексі України та законі України «Про господарські товариства» потрібно внести зміни до ч. 1 ст. 1 закону України «Про господарські товариства» і визнати господарське товариство як підприємство або інший суб'єкт господарювання, створений юридичними особами

та/або громадянами шляхом об'єднання їх майна, статутний (складений) капітал яких поділений на частки між учасниками і участі цих учасників в підприємницькій діяльності товариства з метою одержання прибутку.

Список бібліографічних посилань

1. Щербина В. С. Господарське право: підручник. 4-те вид., перероб. і допов. Київ: Юрінком Інтер, 2009. 640 с.

Одержано 20.04.2017

УДК 346.546

Катерина Олександрівна Кас'ян,

курсант 4 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Коваленко К. В.

НЕДОБРОСОВІСНА КОНКУРЕНЦІЯ ТА АНТИМОНОПОЛЬНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНИ ЯК ЗАСІБ ЗАХИСТУ

Актуальність теми обумовлена тим, що на сьогоднішній день деякі суб'єкти господарювання з метою досягнення переваг у порівнянні зі своїми конкурентами вдаються до нечесних методів конкурентної боротьби. Проблема полягає в тому, що така діяльність завдає шкоди конкурентним господарським відносинам, порушує законодавство про захист від недобросовісної конкуренції, права на вільну, чесну конкуренцію і ділову репутацію.

Відповідно до ч. 1 ст. 1 закону України від 07.06.1996 № 236/96-ВР «Про захист від недобросовісної конкуренції» (у поточній редакції) недобросовісною конкуренцією визнаються будь-які дії у конкуренції, що суперечать торговим та іншим чесним звичаям у господарській діяльності.

Відносини, пов'язані з захистом від недобросовісної конкуренції, регулюють Конституція України, закони України «Про захист економічної конкуренції», «Про Антимонопольний комітет України», міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, іншими актами законодавства, виданими на підставі законів чи постанов Верховної Ради України.

Оскільки недобросовісна конкуренція набула широкого розповсюдження, то не є дивним те, що над проблемами недобросовісної конкуренції працювали чимало науковців, дисертантів та авторів підручників. Серед них можна назвати таких, як І. Шуміло, І. Вертузаєва, О. Джуринський, Н. Грицюта, Б. Єрошенко та багато інших.

Розглянувши положення нормативно-правових актів, що регулюють питання щодо недобросовісної конкуренції, а також ознайомившись з думками провідних науковців, можна зробити висновок про те, що недобросовісна конкуренція являється негативним явищем, яке завдає шкоди відносинам добросовісної конкуренції і свободи у підприємницькій діяльності. Оскільки